

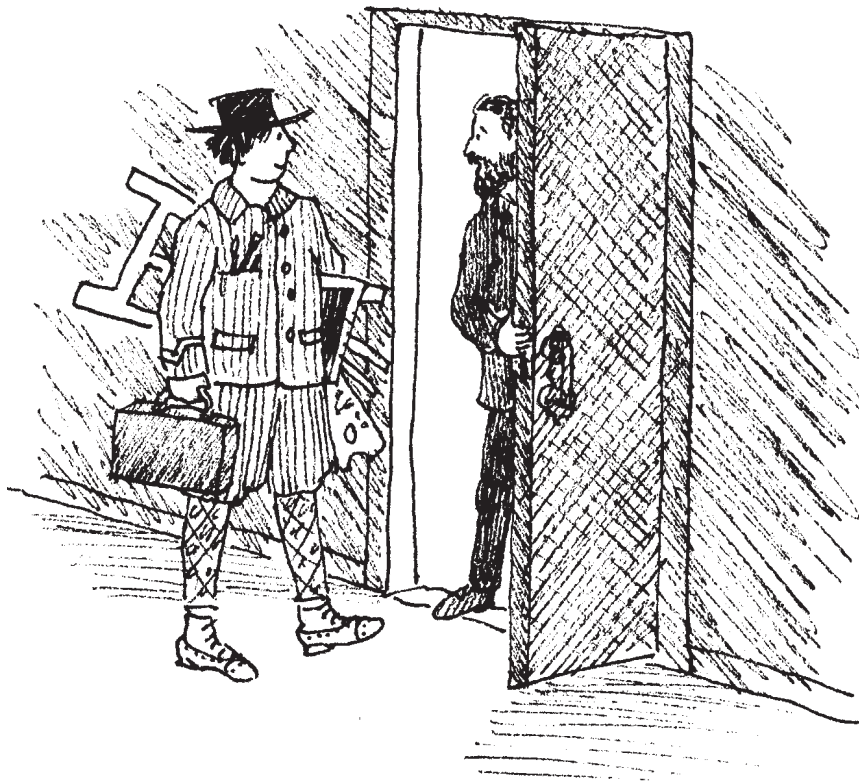
کار تک‌نفری‌اش را در کافه با بیش از پنجاه تصویر از دوستان و فامیل و حدود شصت نقاشی و طراحی اجرا کرد. یکی از آن‌ها کشیشی را بر بالین زنی رو به مرگ نشان می‌داد. این نقاشی در نمایشگاه جهانی پاریس پذیرفته شد و این همان چیزی بود که پابلو برای رفتن به پاریس نیاز داشت. دوستی قدیمی در مدرسه‌ی هنر به نام کارل کازاگماس او را همراهی کرد.

کارل و پابلو هیچ پولی نداشتند. آپارتمان آن‌ها مبلمان نداشت برای همین پابلو روی دیوارهای آپارتمان، میل و کتابخانه کشید. این کار موجب شد آپارتمان خیلی خالی به‌نظر نرسد. او حتی یک گاوصندوق روی دیوار کشید که مثلاً اشیای گران‌قیمتشان را در آن بگذارند. اما داشتن آپارتمان این‌قدر اهمیت نداشت، مهم این بود که آن‌ها در پاریس یعنی مرکز هنر و مد بودند.

پاریس سرشار از زندگی و پیکاسو سرشار از انرژی بود! او کارهای هنری مونه، دگا، سزان، ون‌گوگ، گوگن و تولوز - لُترک را می‌دید. پاریس پر از رنگ بود و طولی نکشید که تابلوهای پیکاسو نیز سرشار از رنگ شدند. او در دوماه تمام مناظر پاریس را کشید. او سه نقاشی از مسابقات گاوبازی را که با پاستل کار کرده بود فروخت و این امر موجب دلگرمی او شد.

پابلو عاشق پاریس بود، اما دوستش کارل قلبش شکسته بود. نامزدش او را ترک کرده بود. بنابراین کارل و پابلو به زادگاه پابلو در

اسپانیا برگشتند. وقتی پابلو به خانه رسید، پدر و مادرش از لباس پوشیدن و موهای بلندش خوششان نیامد. آن‌ها مطمئن بودند که پابلو در پاریس عمرش را تلف می‌کند.

پابلو به مادرید برگشت و برای راه‌اندازی یک مجله‌ی هنری کمک کرد. او برای مجله کارتون‌های سیاسی درباره‌ی وضعیت تأسفبار افراد فقیر می‌کشید. او دوستش کارل را که هنوز خیلی افسرده بود و نمی‌توانست بیرون بیاید و با دیگران ارتباط برقرار کند، تنها گذاشت.

کارل کازاکماس

کارل خیلی زود به پاریس برگشت. او حیران و سرگردان بود. اول سعی کرد نامزدش را بکشد و بعد هم خودش را کشت و به زندگیش پایان داد.

پابلو شوکه شده بود. او از این‌که دوستش را در چنین شرایط بدی تنها گذاشته بود، احساس گناه می‌کرد. مرگ کارل بر روی نقاشی‌های

پیکاسو اثر گذاشت. او دو منظره‌ی تیره و تاریک از مراسم خاک‌سپاری و دو تصویر از جسد کارل کشید. سپس نقاشی با رنگ آبی را شروع کرد. پابلو گفت، «فکر کردن به کارل موجب شد که من نقاشی با رنگ آبی را شروع کنم.» او در سال ۱۹۰۱ تصویری از خودش کشید که بیش‌تر آن به رنگ آبی بود. این نقاشی او را بسیار غمگین می‌کرد. این زمان بعدها به دوران آبی‌فام پیکاسو معروف شد.

«تصویر خودش با شئل»، سال ۱۹۰۱